

Міністерство освіти і науки України

Закарпатське обласне управління освіти і науки

**ДПТНЗ «Мукачівський професійний аграрний
ліцей імені Михайла Данканича»**

**Твір-роздум
на тему: «Моя професія»
учня II курсу
21 групи трактористів
Теліги Василя**

Мукачево – 2009

*Професій безліч є цікавих,
Але свою вгадати як –
Щоб добре діло й добра слава?
І я собі міркую так:
Потрібно лікувать хвороби,
Водить у космос кораблі,
Та я із роду хліборобів,
І родовід мій – від землі.
Степ перейти – життя прожити,
То не такі прості слова,
Життя утворене від жита,
Бо хліб – усьому голова.
Раніш од сонечка вставати,
Погладить колос на ходу!
Ні, я, мабуть, не в космонавти, -
У хлібороби я піду.*

Ще в школі випадково я прочитав цей вірш (на жаль, не знаю його автора) і зрозумів, що він ніби написаний про нашу родину. Мій дід і мій батько все своє життя працюють на землі. До речі, тато закінчив колишнє професійно-технічне училище № 1, яке тепер називається Мукачівським професійним аграрним ліцеєм імені Михайла Данканича і де тепер я навчаюся тої ж професії, яку має мій тато – тракториста-машиніста.

Я знаю, що вибір професії – це один з найважливіших кроків у житті кожної людини. Життя буде повноцінним лише тоді, коли обрана тобою професія не перетвориться на каторжну повинність, а буде приносити моральне задоволення.

Розподіл професій на погані і хороші, цікаві та не цікаві, легкі і важкі, на мою думку, помилковий. Значення професії у житті людини залежить не

від характеру роботи, а як до неї ставиться сама людина. Правильно обрана професія дає можливість розкрити себе як особистість, а непродумане рішення може призвести до моральної трагедії. Не можна покладатися на випадковість, квапитися. Необхідне найсерйозніше ставлення до цієї проблеми. Я, наприклад, довго сам не міг визначитися, до чого я схильний. Часто на вибір майбутнього фаху впливають батьки, їхня робота, уподобання, але я вважаю, що свою майбутню спеціальність молода людина повинна обирати по-можливості самостійно, цілеспрямовано й не поспіхом.

Саме так трапилося зі мною. Батьки не мали жодного уявлення, ким би я міг стати. Своя робота здавалася їм для мене заважкою. Вони б, напевне, бажали для мене щось більш легкого, ніж робота тракториста. Але я свій вибір зробив сам. Вважаю, що для людини, яка живе в селі і не збирається нікуди виїжджати, найкращою буде робота на землі. Так, я розумію, що треба буде вдосвіта вставати, працювати важко фізично, але не має більшого задоволення і більшої радості, ніж бачити, як земля вдячно відповідає на твою працю щедрими врожаями. Ти не тільки годуєш свою власну родину, але й забезпечуєш добробут усієї країни.

Закарпаття, в тому числі і моя рідна Мукачівщина, багаті родючими землями. Великі площі засаджені різними сільськогосподарськими культурами. Майже кожен, хто живе на селі, має свою власну ділянку і господарює. Крім того, створюються нові фермерські господарства. Тому спеціалісти для полів і ферм потрібні будуть завжди, і не думаю, що у мене колись виникнуть складності із трудовлаштуванням чи заробітком.

В ліцеї ми навчаємося не тільки виконувати різні механізовані та сільськогосподарські роботи, а також вмінню володіти основами економіки і менеджменту, сучасного законодавства. Викладачі та майстри виробничого навчання навчають нас серйозно і відповідально ставитися до

майбутньої професії, щоб вона не принесла нам у житті розчарування через незнання, невміння або відсутність потрібних навичок. Нова техніка, нові технології – скільки всьому треба навчитися! Тут без спеціальних знань не обійдешся. Та й цікаво ж як! Тому із задоволенням іду на заняття, одягаю комбінезон для виробничого навчання і почуваю себе дорослішим, людиною, яка має серйозні обов'язки і відповідає за свої вчинки.

Ще однією значною перевагою свого вибору вважаю те, що одночасно з професією трактористи-машиніста здобуваю ще дві важливі спеціальності – водія автомобіля та слюсаря. Тобто моя майбутня професійна діяльність може не обмежуватися лише якимось одним видом роботи.

На Україні завжди цінували хлібороба-трударя, бо до хліба народ ставився як до святині. Хліб був не просто їжею, не тільки мірилом добробуту, а й мірилом людської совісті. Тепер, маючи в крамницях десятки, а можливо, і сотні видів хлібних виробів, не думаємо про те, що колись люди навіть пухнули від голоду. Та й дякувати Богові! Але ж хтось повинен виростити те хлібне зернятко, яке стане запашним короваєм у нас на столі. Думаю, що, коли зможу виростити своїми руками врожаї, відчую себе справжнім господарем на землі. Саме так написав Іван Бердник у своїй пісні «Хліборобська доля»:

Щедро ниву засію, зберу життєдайні плоди,
Для нового врожаю догляну зерно і машини.
І братів запрошу на хліб-сіль, на гречані меди,
Я – господар землі, я – господар своє країни.

Я хочу дати пораду тим, хто ще не визначився у виборі своєї майбутньої професії: престиж – це ще не значить радість і задоволення від того, що ти робиш.

А професія хлібороба не дарма опоетизована багатьма українськими митцями. На уроках літератури я з особливим задоволенням читаю твори про свою професію. Хіба можна не захоплюватися такими словами Максима Рильського:

*Яке це славне слово – хлібороб, -
Що жартома ще звать і гречкосієм!
До слів найкращих я вписав його б,
До тих, які ми серцем розумієм!*

*Який це труд, який солоний піт,
Яка жага і втома життєдайна!
Ну, безперечно, знає цілий світ
Про роль почесну трактора й комбайна...*

*Щоб хліб, як сонце, сяяв на столі
У кожній хаті, домі та колибі...
Уклін земний працівникам землі!
Вам сіячі, плугатарі, спасибі!*

Мої однолітки не завжди розуміють моє захоплення і мій вибір. Адже більшість з них хоче стати юристами, фінансистами, економістами. Звичайно сидіти в теплому офісі – це не виходити в комбінезоні в поле за будь-якої погоди. Але ж їсти треба всім, незалежно від того, яку обереш професію. Я це розумію, але, крім того, ще люблю роботу на землі.

Маю надію, що ніколи не розчаруюся у своєму виборі і ніколи не буду соромитися того, чим займаюся.